

בס"ד

הלב שעמד במבחן

ספור עם מסר
מרבני שניאור זלמן מליאדי
בעל ה'תניא'

ה'תק"ה - ה'תקע"ג
מחוז ויטעבסק, בלארוס

"אַתָּה מְרַגֵּל!" מְרַגֵּל רוֹסִי!"

אַיִמַת מָוֹת שָׂרָרָה בְּאֵהָל הַצְּבָאִי.

עֵינֵי הַקְּצִינִים הַצְּרִפְתִּים נִנְעָצוּ בְּפָנָיו
הַנִּזְעָמוֹת שֶׁל נְפוּלִיאוֹן וּבִיְהוּדֵי הָעוֹמֵד
שֶׁלוֹ וְרָגוּעַ כְּאִלוֹ הָאֲשֻׁמָּה הַחֲמוּרָה כָּלֵל
אֵינָה נוֹגַעַת אֵלָיו...

תִּרְאוּ אוֹתוֹ, אֵת
הַיְהוּדֵי הָאֵמִיל הַפֶּה!
נְפוּלִיאוֹן יִכּוֹל לִהְרֵס
אוֹתוֹ פְּכַל רִסָּע,
וְהוּא - כְּאִלוֹ
לֹא קָרָה כְּלוּם.
מֵהוּ פֶה לֹא
הַסִּיּוֹן...

”יחזקאל שלי, אני רוצה לבקש ממך בקשה!”

יחזקאל בן השש נדרך. אמא נראית מתוחה מאד. הוא מרגיש שמשוהו מטריד אותה. אך מה בדיוק? את זה הוא לא יודע.

”הבטח לי שתמלא את רצוני!” - המשיכה אמא בתחנה.

הילד הנהן בראשו במהירות. ברור לו שהוא יקים כל בקשה של אמא, גם אם אינו יודע עדין מהי.

”הבית ריק עכשו ממזון, אין לנו פה אפלו לא פרוור לחם אחד”, לחשה אמא בקול שקט אך נחוש. ”אבל אני מבקשת ממך, שלמרות הכל תלך לחידר. אני אשתדל ללוות מספר פרוטות, לקנות לחם ולהביא לך לחידר, כדי שתלפחות יהיה לך מה לאכל בהפסקת הצהרים”.

יחזקאל בלע את רקו והשפיל מבט.

הוא היה רעב, רעב כל כך!

האמת היא שהוא כבר התרגל לצביטות הרעב, אך הפעם הוא היה רעב במיוחד. כבר בערב לא היה מה לאכל בבית הקטן...

אבל אמא מבקשת, עיניה נעוצות בו בתחנה, והוא לא רוצה לצער אותה, חלילה.